

ըստ ժԱ դարու օրինակին, սա վերնագրով. «Կանոն ոգեհանգիստ առնելոյ կամ յիշատակ մեռելոյ»: Նախ կը դնէ սղմ. Ա. «ի թիւ». յետոյ «Աւրհնութիւն եւ փառս». ողմ. 19, 15, 10, եւ Օրհնութիւն Եսայեայ, 19, 9-20: Ապա քրգ. «Վասն ի վերուստ». ժԳ «Տէր ողորմեա». աղօթք՝ «Անկեալ եմք առաջի քո». սղմ. ԾԳ, եւ հետեւեալ ընթեցուածները. Առկ. Գ, 9-12. Գրծ. ԻԳ, 14-18. Ա Պետ. Գ, 6-7. Ալեւ. սղմ. Կ9. ՂԿ. ժԹ, 1-10. եւ հուսկ ընդարձակ աղօթք մը, «Հայր երկնաւոր բարեգութ եւ ողորմած», յորում կայ հետագայ կարեւոր կտորը մատաղիս էութեան ու վախճանի մասին. «Ընկալ ողորմութեամբ քո(յ)ով զպատարագս զոր մատուցանեմք հաւատացեալքս ի քեզ առ ի յիշատակ ննջեցելոցն յանուն քո սբ. .: Աւրհնեա զպատարագս զայս՝ առաքելով զաներեւոյթ աջ քո, եւ հանգոյ զկամս ընդունողութեան քո զմատուցողոր¹, առհաւատչեայ ընդունել զհանգիստ փոխեցելոյն՝ զոր աւանդեցեր ի պատրաստեալ բնակութիւնս անճառ բարեացդ: Այոյ քո անճառ շնորհաւք բազ-

1. 1216ի օրինակն աւելի ճշդօրէն կը կարդայ «ի մատուցողքս»: